

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3253/2020
03.03.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божицара Вујицића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Зоране Делибашић и Весне Поповић, чланова већа, у парници тужиоца „АМС осигурање“ адо Београд, чији је пуномоћник Владислав Костић, адвокат из ..., против тужених АА из ..., чији је пуномоћник Мирослав Косанић, адвокат из ... и ББ из ..., чији је пуномоћник Михаило Кораћ, адвокат из ..., ради регреса, одлучујући о ревизији туженог ББ изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 293/2018 од 20.08.2019. године, у седници већа одржаној дана 03.03.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог ББ изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 293/2018 од 20.08.2019. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог ББ изјављена против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 293/2018 од 20.08.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 8523/2014 од 20.10.2017. године, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезани тужени да тужиоцу на име регреса солидарно исплате износ од 130.000,00 динара, са законском затезном каматом од 29.11.2011. године до исплате. Обавезан је тужилац да привременом заступнику туженог АА, адвокату Бојану Савовићу, исплати износ од 52.500,00 динара, на име заступања тог туженог. Обавезани су тужени да тужиоцу солидарно на име трошкова поступка исплате износ од 144.800,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате. Одбијен је захтев тужиоца за досуду законске затезне камате на износ трошкова парничног поступка од пресуђења до извршности.

Пресудом Вишег суда у Новом Саду Гж 293/2018 од 20.08.2019. године, одбачена је жалба туженог АА. Жалба туженог ББ је одбијена и првостепена пресуда потврђена. Одбијени су захтеви тужених за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени ББ је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, с позивом на члан 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20 - у даљем тексту: ЗПП), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом усвојен је тужбени захтев за исплату регреса из разлога што су нижестепени судови правилно утврдили да је тужени АА критичном приликом управљао моторним возилом у власништву туженог ББ, под дејством алкохола, чиме су тужени изгубили право из осигурања, применом одредбе члана 29. став 1. тачка 4. Закона о обавезном осигурању у саобраћају, те како је тужилац, као осигуравач предметног возила, надокнадио штету оштећеном у износу од 130.000,00 динара, то тужилац има право да исплаћени износ потражује од лица која су одговорна за штету – овде тужених.

У таквом случају, нижестепени судови су према чињеницама утврђеним у овој правној ствари, донели одлуку у складу са правним ставовима који су изражени кроз одлуке Врховног касационог суда, због чега нема услова за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Поред тога, тужени ББ није уз ревизију доставио правноснажне пресуде из којих произилази закључак о различитом одлучивању у истој или сличној чињеничноправној ситуацији, већ ревизијом оспорава утврђено чињенично стање, а одлуке нижестепених судова, о основаности тужбеног захтева, засноване су на правилној примени одговарајућих одредаба материјалног права, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. става 2. тачке 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба ради регреса поднета је дана 28.11.2014. године, а вредност побијаног дела правноснажне пресуде је износ од 130.000,00 динара.

Према члану 468. став 1. и став 4. ЗПП, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, као и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора побијаног дела не прелази поменути износ.

Чланом 479. став 6. ЗПП прописано је да у поступцима у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда ревизија није дозвољена.

Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности у којем је вредност побијаног дела очигледно испод наведеног законског лимита, ревизија туженог ББ није дозвољена, у смислу члана 479. став 6. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке овог решења.

**Председник већа - судија
Божидар Вујичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић